

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1663. usque ad annum 1674

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1780

VD18 90119193

§. 38. Primæ editionis variationes a Protestantibus confictæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67332)

Sæc. XVII. suram & iudicium illorum Protestantium, qui Catholicorum libros receperunt, & etiamnum eos in variis libris recensent, quibus solemne est suorum libros ad nauseam usque extolere, Catholicorum autem lucubrantes, quia Catholicorum sunt, deprecare.

§. XXXVIII.

Primæ editionis variationes a Protestantibus confictæ.

Etiam si autem Bossuetii adversariationem fuisse suppressam, atque immutatam, has tamen variationes, Protestantibus illas in secunda editione factas fingunt, huc ideo adducere debet, ut exinde eluceat, quam merito illi Bossuetium de plurium dogmatum veritate vel dubium vel ignorantiam fuisse, illumque ab antiqua fide Romani & Concilii Tridentini sensu ante correctionem aberrasse calumniantur, non quam ridiculum ex hisce immutationibus triumphum canant. Ergo igitur hi, quod in prima editione Bossuetius non nisi simplex *Adversariationis* nomen usurparit, in ceteris vero editionibus legatur odiosa hæc compellatio: *Existimati reformati*: item horum

horum verborum, nihil ut videatur fieri Sæc. XVII. A. C. 1671.
 posse melius, quam si doctrina Ecclesie Ca-
 tholicæ ita proponatur, ut separentur illæ
 quæstiones, quas Ecclesia definiuit, ab iis,
 quæ ad fidem haud pertinent, Bossuetius
 posuerit hæc verba: *Et ab iis, quæ falso
 eidem Ecclesie adscripta sunt, distinguan-
 tur: Sane maximi momenti mutatio?*

In editione suppressa legatur: *ut
 Honor ille, quem Ecclesia B. Virgini san-
 ctisque exhibet, ideo tantum sit religiosus,
 quia illis exhibetur in relatione ad Deum*
 Bossuetius autem ita correxerit: *Ut si
 religiosus dici possit honor, ideo sit, quod
 in Deum referatur, posteriora autem
 hæc verba, hinc tantum abest, ut sicut
 adversarii faciunt, culpandus sit iste honor,
 quem sanctis exhibemus, propterea quod Re-
 ligiosus sit, ut potius culpandum sit, si non
 esset religiosus, omnino omiserit.*

In §. 16. hæc habeantur Bossuetii
 verba: *Quod Dallæum attinet, e re sua
 esse putat intra tria prima sæcula se con-
 tinere; in quibus certum est, Ecclesiam,
 quæ tum magis occupata erat in passionibus,
 quam in scriptionibus, multa reliquisse di-
 lucidanda, tam quoad dogmata, quam quo-
 ad praxin. Satis exinde elucet, quantum
 inde accedat nostræ causæ, quod adversarii
 nostri ullum doctrinæ suæ argumentum re-
 perire desperant in medio splendore Ecclesie,
 cum sublatis persecutionibus veritatem fidei*
Hist. Eccles. Tom. LXIII. Na re-

Sæc. XVII. *resplendescentem innumeris scriptis piis re-*
 A. C. 1671. *riter atque doctis testaretur. Ex his*

*Wakius nequiter infert, Bossuetium huius-
 sum fuisse, quod certum sit traditionem
 Ecclesie circa cultum Sanctorum
 tribus primis sæculis probari non posse.*

§. 30. Bossuetius in prima editione
 de modo, quo sancti preces nostras
 exaudiant, hæc posuerit: *sive audiant
 illos sive non: sive jungant se precibus ipso-
 rum, uti quidem exoptant, sive id fiat
 potius mediis magis adhuc incognitis quam
 per intercessionem ipsorum &c.*

Et post illa verba: *quicquid verum
 est, continetur, sequentia in prima edi-
 tione habeantur, & quidem eo modo, &
 juxta eam mensuram; prout ipsi libere
 fuerit; sive denique per aliam quam
 viam nobis adhuc magis impenetrabilem
 atque ignotam efficiat, ut fructum percipi-
 mus illarum precum, quas ad beatas
 animas dirigimus. Hæc ultima verba
 itidem desint in editionibus vulgatis
 sed quid inde?*

§. 35. Bossuetius in prima editione
 dixerit: *in hoc consistit usus, & prae-
 terea imaginum, in correctâ vero poluerit.
 Hoc fundamento nititur honos, qui in
 nibus exhibetur.*

§. 47. Cuncta hæc verba in prima
 editione fuisse omissa, asserit Wakius
Ecclesia Catholica nullibi magis invicta

quam in hoc dogmate; nec multo sermone Sæc. XVII.
 opus est ostendere, quod quo magis quis scruta- A. C. 1671.
 tetur in scripturis scopum redemptionis hu-
 manæ, qui eo tendit, ut nos sanctos faciat,
 eo propius ad nostram doctrinam accedere,
 & ab opinionibus Calvinii discedere debeat,
 quæ nullo modo se tueri possunt, quia po-
 tius contradictoriæ sunt, & omnem veram
 ac solidam pietatem evertunt.

§. 60. Bossuetius hæc habuerit:
 Hæc sunt, quæ de justificatione docere ma-
 xime necessarium est, essentque adversarii
 nostri extreme contentiosi, nisi saterentur,
 non opus esse vero Christiano amplius ali-
 quid in hac doctrina cognoscere.

In ceteris vero editionibus hæc le-
 gantur: hæc sufficere Christianis, quo
 sciant, suæ gloriæ salutis omnem Deo
 per Christum adscribendam.

§. 65. Bossuetius denuo hæc verba
 omiserit: Ecclesia duplicem istum, diver-
 sumque modum applicandi remissionem pec-
 catorum, quem proposuimus, semper agno-
 vit: si quidem in scripturis præter priorem
 istam veniam, quæ sola locum habere debe-
 ret, nisi homines ingrati essent, & quæ
 per notionem simplicis remissionis exprimi-
 tur, adhuc aliam absolutionem, aliamque
 gratiam dari perspexit, quæ in forma ju-
 dicii exhibetur, ubi Ecclesia non tantum
 solvendi, & remittendi, verum etiam li-
 gandi atque retinendi habet potestatem.

N n 2

§. 83.

Sæc. XVII.
A. C. 1671.

§. 83. Bossuetius in prima editione itaque *Christiane Ecclesie omnes jam iam ab Apostolorum temporibus hanc præsertim religiosissime retinuerunt, conjungendo eam (impositionem manuum) cum sacro chrismate, hæc quidem in aliis editionibus retinuerit, æquivocationem tamen non hiberit.*

§. 140. Primum in secunda editione hæc verba unacum transubstantiatione addiderit: *Panis & vinum mutati sunt in Corpus & sanguinem Christi.*

§. 145. Bossuetius primo dixerit adeo ut rationabiliter possit appellari *Sacrificium*, in altera autem habeatur: *nil ut illi desit, quo minus vere sit sacrificium.*

§. 209. Bossuetius dixerit: *nostra dei Professio nos adstringit, ut credamus Romanam Ecclesiam esse Matrem ac Magistram omnium Ecclesiarum, & veram obedientiam præstemus Papæ, tanquam successori S. Petri & Vicario Jesu Christi in correctâ editione posuerit: ea debet Papæ subjectio, quam sancta Concilia sanctique Patres ubique Christianos docuerunt.*

Postremo Bossuetium §. 212. in fundamenta salutis reposuisse, ait Protestantes, adorationem unius Dei Patris, Filii & Spiritus sancti, & fiduciam in unico Salvatore, hæc autem verba

in aliis editionibus omisſiſſe, ſicut & Sæc. XVII. hæc: certe in omnibus hiſce explicationibus, quæ verum fidei noſtræ fundamentum complectuntur, non reperitur ullum verbum, quod repugnet hiſ duobus principiis ſive directe ſive per conſecutionem, qui igitur ſententur Eccleſiam Romanam credere & profiteri omnia, quæ ſunt eſſentialia ad conſervandam ſubſtantiam Chriſtiane Religionis, ita ut nullo rationis fundamento dogmata iis contraria nobis adſcribere queant, eos ſimul ex propriis ipſorum principiis conſiderari oportet, Eccleſiam Romanam eſſe veram ac genuinam partem Eccleſiæ Chriſti, cum qua quilibet Chriſtianus & corde ſuo & ipſo actu, quantum in ſe eſt, ſemetipſum unire debet.

A. C. 1671.

§. XXXIX.

Bosſuetii liber communi approbatione & applauſu exceptus.

Quamvis igitur Proteſtantes tot commenta, fraudesque ad imminuendam hujus libri auctoritatem adhibuerint, prævaluit tamen luculentiffima ipſius operis præſtantia, quapropter ſolemnior illius approbatio etiam Romæ apud Clementem X. urgebatur, quam tamen Italorum nonnulli præpediebant, qui inter fidei præcepta immiſceri exoptabant ea, quæ tamen

N n 3

vel